

POSTANOWIENIE

30 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 30 maja 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa C. Aktiengesellschaft w H. (Szwajcaria)
przeciwko F. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej H. N.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Aktiengesellschaft w H. (Szwajcaria)

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z 31 marca 2022 r., I AGa 224/18,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki C. Aktiengesellschaft w H. (Szwajcaria) od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 31 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania

przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki ta nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 lutego 2023 r., I CSK 4691/22).

Zdaniem skarżącego w sprawie występują istotne zagadnienia prawne w postaci konieczności odpowiedzi na pytania:

„Czy koszty tłumaczeń prawa obcego - realizowane na zlecenie sądu - są kosztami procesu, które powinna zwrócić Skarbowi Państwa strona przegrywająca sprawę, czy też są to koszty, które winien ponieść Skarb Państwa we własnym zakresie, gdyż przeprowadzanie dowodu z treści tego prawa, nie stanowi to

obowiązku procesowego stron, zaś powinność Sądu w tym zakresie, wynikająca z art. 51 a u.s.p., stanowi realizację zasady *iura novit curia*?

Czy osoba fizyczna - negocjująca pierwotne warunki umowy, uprawniona jest w świetle prawa szwajcarskiego - do przekazania (cesji) swojego roszczenia na rzecz spółki akcyjnej, w której jest jedynym akcjonariuszem, a jeżeli tak, to czy wg prawa szwajcarskiego niezbędne jest ku temu oświadczenie lub umowa na piśmie, czy też może to być oświadczenie lub umowa ustna, czy też decyzja jedynego akcjonariusza wyrażona w jakiegokolwiek formie?

Czy posługiwanie się pieczęcią firmową, papierem firmowym oraz firmowym adresem e-mail może spowodować w świetle prawa szwajcarskiego (art. 33) przeświadczenie odbiorcy oświadczenia opatrzonego ww. atrybutami o prawie do składania oświadczenia woli w imieniu spółki widniejącej na tychże atrybutach?

Czy odpowiedzialność przewidziana w prawie szwajcarskim na zasadach *culpa in contrahendo*, mając na uwadze spór między przedsiębiorcami, bez udziału konsumentów, jest sprzeczna z polskim porządkiem prawnym, zważywszy na fakt, że na gruncie prawa polskiego także istnieją podstawy do przyjęcia odpowiedzialności na zasadach słuszności?"

Wskazywane przez skarżącego pytania nie mogą zostać uznane za istotne zagadnienia prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżący winien był przedstawić pogłębioną argumentację prawną w zakresie wskazanych pytań, a nie odnosić się do subiektywnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (zob. postanowienia SN z 16 maja 2018 r., II CSK 15/18; z 24 kwietnia 2018 r., IV CSK 552/17; z 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17; z 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17). Natomiast poza zasygnalizowaniem wątpliwości, zawartych w przedstawionych przez siebie pytaniach prawnych, powód nie zaprezentował stosownego uzasadnienia jurydycznego, które wspierałoby jego tezę o potrzebie rozstrzygnięcia istotnych zagadnień prawnych. Nie wywiązał się on zatem z obowiązku zaprezentowania pogłębionego wyводу prawnego, wskazującego na występowanie omawianego problemu prawnego i jego możliwych rozwiązań, w związku z tym nie skonstruował wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania w tym zakresie w sposób prawidłowy. Niezależnie od tego sformułowane przez

skarżącego pytania osadzone są w realiach konkretnej sprawy; nie mają zatem ogólniejszego charakteru, właściwego dla zagadnień prawnych, stanowiących przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie sposób zatem uznać, że w sprawie powstały podnoszone przez niego istotne zagadnienia prawne.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej jej zasadności oznacza z kolei, że skarżący musi przedstawić dokładny wywód, na czym - jego zdaniem - polega oczywista zasadność skargi w danej sprawie z przytoczeniem przepisów, których naruszenie ją spowodowało oraz argumentację wskazującą na to, dlaczego opisane naruszenie doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Innymi słowy, skoro przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, to powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce jedynie wówczas, gdy bez dokonania głębszej analizy dla przeciętnego prawnika jest oczywiste, że podstawy skargi zasługują na uwzględnienie, a zatem ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 kwietnia 2021 r., IV CSK 617/20; z 25 sierpnia 2021 r., II CSK 155/21, postanowienie Sądu Najwyższego z 15 marca 2023 r., I CSK 6274/22).

Do takiej oceny stanowisko przedstawione przez skarżącego nie daje zaś podstaw. Wskazać należy, że skarżący nie zgadza się z analizą prawną przeprowadzoną przez Sąd Apelacyjny na tle określonego stanu faktycznego i przedstawia własną, odmienną od przyjętej przez ten sąd, tak wskazanych w skardze norm, jak i całego rozstrzygnięcia. Wywód zawarty w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadza się zatem do polemiki z zaskarżonym orzeczeniem, nie zaś wykazaniem, że przy wydawaniu zaskarżonego orzeczenia popełniono uchybienia w zakresie stosowania prawa,

które miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom. W skardze kasacyjnej nie powołano argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa, oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w Sądzie Apelacyjnym orzeczenie oczywiście wadliwe.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.